

บันทึกการตอบข้อหารือกรมอนามัย
เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีค้าขายมวยไทย

กรุงเทพมหานคร ได้มีหนังสือที่ กท ๐๗๐๔/๘๗๘๔ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๑ เพื่อขอหารือเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีการประกอบกิจการค้าขายมวยไทย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้วยกรุงเทพมหานครได้รับเรื่องหารือจากสำนักงานเขตแห่งหนึ่ง เกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีค้าขายมวยไทย ซึ่งฝึกซ้อมมวยระหว่างเวลา ๐๘.๓๐ - ๑๐.๓๐ น. และเวลา ๑๗.๐๐ - ๑๙.๐๐ น. เป็นประจำทุกวัน สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้กับผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงเป็นอย่างมาก โดยแต่ละวันมีผู้มาซ้อมมวยจำนวนมาก ลักษณะอาคารค้าขายเป็นอาคารเอกเทศชั้นเดียว ๑ หลัง เป็นอาคารโครงเหล็ก หลังคาเมทัลชีท สูงประมาณ ๔ เมตร โดยภายในอาคารมีเวทีมวยตั้งอยู่บริเวณด้านหน้า ๑ เวที และติดตั้งอุปกรณ์สำหรับฝึกซ้อมมวยไว้บริเวณด้านข้างและด้านหลังของอาคาร บริเวณด้านข้างเวทีติดตั้งอุปกรณ์สำหรับออกกำลังกาย ซึ่งกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเสียง ได้แก่ เสียงจากการเตะล่อเป้า การเตะกระสอบทราย และเสียงจากนักมวยขณะฝึกซ้อม

สำนักงานเขต ได้ประสานสำนักอนามัยตรวจวัดระดับเสียงรบกวน เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ผลการตรวจวัดระดับการรบกวนเท่ากับ ๑๔.๑ เดซิเบลเอ เกินกว่าค่ามาตรฐานเสียงรบกวน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ซึ่งกำหนดให้เสียงที่มีระดับการรบกวนเกินกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ เป็นเสียงรบกวน สำนักงานเขตจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๘๑๐๔/๑๖๓๒ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๑ ให้ค้าขายมวยแก้ไขปรับปรุงเพื่อระงับเหตุรำคาญ และจากการตรวจติดตามผล เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ พบว่าผู้ร้องเรียนแจ้งว่ายังคงได้รับความเดือดร้อนรำคาญ และทางค้าขายมวยมิได้ปฏิบัติตามคำสั่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยไม่มีเหตุผลหรือข้อแก้ตัวอันสมควร จึงประสานสถานีตำรวจนครบาล เพื่อดำเนินคดี

กรุงเทพมหานครจึงขอหารือกรมอนามัยใน ๓ ประเด็น ดังนี้

๑) การเปิดค้าขายและรับสมัครบุคคลทั่วไปที่สนใจเข้าฝึกซ้อม เข้าชายเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือไม่ ทั้งนี้ หากการเปิดค้าขายดังกล่าวไม่เข้าข่ายกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญตาม มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ทางค้าขายไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง กรณีนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา ๔๕ แก่เจ้าของค้าขายได้หรือไม่

๒) คำว่า “ผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้” ตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากหมายความถึงผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพแล้ว ยังหมายความรวมถึงผู้ดำเนินกิจการอื่นใดอีกหรือไม่ อย่างไร

^๑ ส่งพร้อมหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๔/๒๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๒ ซึ่งกรมอนามัยมีถึงกรุงเทพมหานคร

๓) ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาศัยอำนาจตาม มาตรา ๒๘ วรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือ ผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญ แต่ผู้รับคำสั่งไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่ง กรณีนี้เจ้าพนักงานท้องถิ่น สามารถออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องหรือสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการ ไว้ทันทีเป็นการชั่วคราว ได้หรือไม่ อย่างไร

๑. ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กรมอนามัย ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวแล้วเห็นว่าตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดไว้ดังนี้

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุ ไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อ ป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับกรณีนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิด อันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของ ประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้ บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับ เหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา ๓๒ กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่น กำหนดประเภท ของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามมาตรา ๓๑^๒ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น รวมทั้ง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการดูแลสภาพ หรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการ และมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ และมาตรา ๓๓^๓ กำหนดให้ผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพตามประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุม โดยกระทำในลักษณะที่เป็นการค้าต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนเริ่มดำเนินกิจการ และต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบ

---

^๒ มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

^๓ มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตาม มาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไข โดยเฉพาะให้ผู้รับ ใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อบัญญัติท้องถิ่น ตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น หากผู้ใดประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประเภทที่ราชการ ส่วนท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมในพื้นที่ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตถือเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน บทบัญญัติตามมาตรา ๓๓ และมีโทษตามมาตรา ๗๔^๔

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตาม พระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไข หรือ ถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของ ประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็น ที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่ง ไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันที และต้องทำเป็น หนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนิน กิจการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผย เห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินกิจการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่ เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท ๙ (๑๒) การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย

๒. ความเห็นในประเด็นข้อหารือ

กรมอนามัย ได้พิจารณาข้อหารือของกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งวิเคราะห์ข้อกฎหมายที่ เกี่ยวข้องแล้วมีความเห็น ดังนี้

ข้อหารือ ๑ การเปิดค่ายมวยและรับสมัครบุคคลทั่วไปที่สนใจเข้าฝึกซ้อมเข้าค่ายเป็นกิจการ ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือไม่ ทั้งนี้ หากการเปิดค่ายมวยดังกล่าวไม่เข้าข่ายกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและก่อเหตุเดือดร้อน รำคาญ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญตาม มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ทางค่ายมวยไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง กรณีนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ แก่เจ้าของค่ายมวย ได้หรือไม่

ความเห็น การพิจารณาขอบเขตความหมายของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศ กระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหลักในการประกอบการพิจารณา ๒ ส่วน คือ ๑. พิจารณาจากคำหรือข้อความตาม ตัวบทกฎหมาย โดยคณะกรรมการสาธารณสุขได้วางแนวทางไว้ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยสาธารณสุขเป็น กฎหมายอาญาที่มีบทกำหนดโทษปรับหรือจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนั้น จึงต้องตีความตัวบทกฎหมายอย่าง เคร่งครัด และ ๒. พิจารณาจากลักษณะของกิจกรรมหรือการกระทำที่มีความเสี่ยงและอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ปฏิบัติงาน ลูกค้า ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งในกรณีข้อหารือนี้ สามารถพิจารณาได้ดังนี้

^๔ **มาตรา ๗๑** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑.๑ พิจารณาจากคำหรือข้อความตามตัวบทกฎหมายของการประกอบกิจการประเภท ๙ (๑๒) แล้วพบว่า “การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย” หมายความว่า สถานที่ที่ให้บริการด้านการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพ โดยต้องมีองค์ประกอบหลักในการให้บริการอย่างน้อย ๓ อย่าง คือ ๑) เครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ สำหรับใช้ในการออกกำลังกาย ๒) สถานที่ออกกำลังกาย ๓) ผู้ฝึกหัด (Trainer) ซึ่งเป็นบุคลากรในการให้บริการ ด้านการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพที่มุ่งให้การเสริมสร้างสุขภาพและป้องกันโรค และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริง การประกอบกิจการค้าขายมวยแล้วพบว่า ผู้ประกอบกิจการเปิดค้าขายมวยเป็นสถานที่เรียนและฝึกซ้อมมวยไทย โดยมี ครูฝึกสอนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม เช่น นวม เป้าซ้อมมวย กระสอบทราย เป็นต้น โดยมีการฝึกซ้อมมวย ระหว่างเวลา ๐๘.๓๐ – ๑๐.๓๐ น. และเวลา ๑๗.๐๐ – ๑๙.๐๐ น. เป็นประจำทุกวัน โดยแต่ละวันมีผู้มาซ้อมมวย จำนวนไม่แน่นอน ลักษณะอาคารค้าขายมวยเป็นอาคารเอกเทศชั้นเดียว ๑ หลัง เป็นอาคารโครงเหล็ก หลังคามทัลชีต สูงประมาณ ๔ เมตร โดยภายในอาคารมีเวทีมวยตั้งอยู่บริเวณด้านหน้า ๑ เวที และติดตั้งอุปกรณ์สำหรับฝึกซ้อม มวยไว้บริเวณด้านข้างและด้านหลังของอาคาร บริเวณด้านข้างเวทีติดตั้งอุปกรณ์สำหรับออกกำลังกาย ซึ่งกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเสียง ได้แก่ เสียงจากการเตะล่อเป้าการเตะกระสอบทราย และเสียงจากนักมวยขณะ ฝึกซ้อม เป็นต้น

๑.๒ พิจารณาจากลักษณะของกิจกรรมหรือการกระทำที่มีความเสี่ยงและอาจก่อให้เกิด ผลกระทบต่อผู้ปฏิบัติงาน ลูกค้า ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อมแล้วพบว่า หากโครงสร้างในตัวอาคารไม่แข็งแรงอาจ เสี่ยงต่อการรับน้ำหนักของอุปกรณ์ออกกำลังกาย แสงสว่างไม่เพียงพออาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพและเกิด อุบัติเหตุได้ การดูแลสุขลักษณะของสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการออกกำลังกายที่ไม่ดีอาจทำให้เกิดการสะสม ของเชื้อโรคจนก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพได้ อุปกรณ์ออกกำลังกายไม่ได้มาตรฐาน อุปกรณ์ชำรุดอาจเกิด อุบัติเหตุได้ ผู้ใช้บริการอาจมีความเสี่ยงและมีโรคประจำตัว หากบุคลากรขาดความรู้ด้านสุขภาพและให้ คำแนะนำที่ไม่ถูกต้องอาจทำให้เกิดความเสี่ยงต่อสุขภาพ อีกทั้ง การฝึกซ้อมมีการส่งเสียงดังอาจก่อให้เกิด ผลกระทบหรือเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อาศัยบริเวณใกล้เคียงได้

ดังนั้น การประกอบกิจการค้าขายมวยจึงเข้าข่ายกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภท ๙ (๑๒) การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย ทั้งนี้ กรุงเทพมหานครได้ออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๑ ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๑ หากราชการส่วนท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่า การประกอบกิจการค้าขายมวย มีลักษณะการประกอบกิจการที่มุ่งเน้นประโยชน์ทางการค้าโดยมีการเก็บเงินค่าบริการในการเรียนและฝึกซ้อม มวยไทย ผู้ประกอบกิจการต้องมายื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อเจ้าพนักงาน ท้องถิ่น และต้องประกอบกิจการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไข เพิ่มเติม กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานครด้วย

ข้อหาหรือ ๒ คำว่า “ผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้” ตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากหมายความถึงผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพแล้ว ยังหมายความรวมถึงผู้ดำเนินกิจการอื่นใดอีกหรือไม่ อย่างไร

ความเห็น เมื่อพิจารณาบทบัญญัติตามความในมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้วมีความเห็นว่า “ผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ ในพระราชบัญญัตินี้” หมายความว่า กิจการที่ต้องควบคุมและกำกับดูแลตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบด้วย กิจการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย, กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อบัญญัติควบคุม, ตลาด, สถานที่จำหน่ายอาหาร, สถานที่เสิร์ฟอาหาร, การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ซึ่งผู้ประกอบกิจการต้องดำเนินกิจการให้ถูกสุขลักษณะและด้านอนามัย

สิ่งแวดล้อม โดยต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข กฎกระทรวงฯ และข้อบัญญัติท้องถิ่น ทั้งนี้ หากราชการส่วนท้องถิ่นพบว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งตามมาตรา ๔๕ ให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะมีความผิดตามมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อหาหรือ ๓ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญ แต่ผู้รับคำสั่งไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่ง กรณีนี้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องหรือสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราว ได้หรือไม่ อย่างไร

ความเห็น หากราชการส่วนท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่า มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้ ดังนี้

๓.๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถแจ้งดำเนินคดีกับผู้ประกอบการได้ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น และในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้ หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะมีความผิดตามมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๓.๒ หากราชการส่วนท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่า เหตุรำคาญที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการดำเนินกิจการที่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

- เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ ใช้บังคับ หากผู้ประกอบการดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตฯ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถแจ้งให้หยุดดำเนินกิจการและมายื่นขอรับใบอนุญาต และดำเนินการเปรียบเทียบหรือดำเนินคดีกับผู้ประกอบการด้วย ซึ่งหากผู้ประกอบการดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จะมีความผิดตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- กรณีการดำเนินกิจการโดยมีใบอนุญาตประกอบการ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งตามมาตรา ๔๕ ให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะมีความผิดตามมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และ

ที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาท ตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง และเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ตามมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และหากผู้ประกอบการถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมได้

ทั้งนี้ สามารถศึกษารายละเอียดขั้นตอนการออกคำสั่ง การดำเนินการเปรียบเทียบและการดำเนินคดี ตามคู่มือกระบวนการปฏิบัติงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข (SOP) : EHA ๙๐๐๑ – ๙๐๐๕ และคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง แนวทางการใช้อำนาจตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ที่หน้าเว็บไซต์ของศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข <http://laws.anamai.moph.go.th>

กรมอนามัย

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

๑๑ มกราคม ๒๕๖๒

หมายเหตุ : ท่านสามารถศึกษาแนวทางการตอบข้อหารือในประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ได้ที่เว็บไซต์ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข หรือสแกนได้ที่คิวอาร์โค้ดนี้

